Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
JEAN RICHARD DE LA TOUR
prednesené 20. mája 2021 [1]

Vec C-136/20

Trestné konanie
proti
LU

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Zalaegerszegi Járásbíróság (Okresný súd Zalaegerszeg, Maďarsko)]

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti – Rámcové rozhodnutie 2005/214/SVV – Vzájomné uznávanie peňažných sankcií – Článok 5 ods. 1 – Trestný čin alebo delikt týkajúci sa ‚správania porušujúceho pravidlá cestnej premávky' – Rozsah trestného činu alebo deliktu – Peňažná sankcia, ktorú uložil štát pôvodu vlastníkovi vozidla z dôvodu porušenia povinnosti identifikácie vodiča podozrivého zo zodpovednosti za spáchanie dopravného priestupku – Článok 7 ods. 1 – Dôvody odmietnutia uznania alebo výkonu rozhodnutia – Rozsah a spôsob overenia právnej kvalifikácie skutku vykonávajúcim štátom"

I. Úvod

1. Súdny dvor má na základe tohto návrhu na začatie prejudiciálneho konania spresniť, v akom rozsahu môže príslušný orgán členského štátu [2] odmietnuť uznať a vykonať rozhodnutie o uložení peňažnej sankcie vydané v inom členskom štáte [3], ak sa tento orgán domnieva, že skutok spáchaný v tomto inom členskom štáte sa nenachádza v zozname trestných činov alebo deliktov, ktoré normotvorca Únie v rámcovom rozhodnutí 2005/214 vyňal z overenia obojstrannej trestnosti skutku.

2. Tento návrh bol predložený v rámci konania vo veci uznania a výkonu peňažnej sankcie, ktorú uložil príslušný rakúsky orgán maďarskému štátnemu príslušníkovi LU, príslušným maďarským orgánom. Táto sankcia bola uložená z dôvodu, že LU ako vlastník vozidla zapojeného do spáchania dopravného priestupku nesplnil svoju povinnosť identifikovať vodiča podozrivého zo zodpovednosti za spáchanie tohto priestupku. Zatiaľ čo príslušný rakúsky orgán sa domnieva, že porušenie tejto povinnosti identifikácie je deliktom týkajúcim sa „správania porušujúceho

[1] Jazyk prednesu: francúzština.

[2] Ďalej len „vykonávajúci štát" v zmysle článku 1 písm. d) rámcového rozhodnutia Rady 2005/214/SVV z 24. februára 2005 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na peňažné sankcie (Ú. v. EÚ L 76, 2005, s. 16).

[3] Ďalej len „štát pôvodu" v zmysle článku 1 písm. c) rámcového rozhodnutia 2005/214.

pravidlá cestnej premávky“ v zmysle článku 5 ods. 1 tridsiatej tretej zarážky rámcového rozhodnutia 2005/214, ktorý je vyňatý z overenia obojstrannej trestnosti skutku, príslušný maďarský orgán tvrdí, že uvedené porušenie nemožno takto kvalifikovať.

3. Cieľom otázok, ktoré položil Zalaegerszegi Járásbíróság (Okresný súd Zalaegerszeg, Maďarsko), je v podstate určiť rozsah a spôsob overenia, ktoré môže vykonať príslušný orgán vykonávajúceho štátu, ak sa domnieva, že žiadosť o uznanie a výkon peňažnej sankcie, ktorú mu zaslal príslušný orgán štátu pôvodu, je poznačená chybou právnej kvalifikácie skutku v zmysle článku 5 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2005/214. Tieto otázky tiež poskytujú Súdnemu dvoru príležitosť spresniť pojem „správanie porušujúce pravidlá cestnej premávky“, ktorý normotvorca Únie použil v článku 5 ods. 1 tridsiatej tretej zarážke tohto rámcového rozhodnutia, keďže tento skutok nie je v práve Únie nijako vymedzený a pravidlá cestnej premávky nie sú v Európskej únii vôbec jednotné.

4. V rámci týchto návrhov navrhnem, aby Súdny dvor rozhodol, že článok 7 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2005/214 sa má vykladať v tom zmysle, že príslušný orgán vykonávajúceho štátu môže odmietnuť uznať a vykonať rozhodnutie, ak skutok, ako je vymedzený v práve štátu pôvodu, nepatrí medzi trestné činy alebo delikty, resp. kategórie trestných činov alebo deliktov, na ktoré odkazuje príslušný orgán štátu pôvodu v osvedčení pripojenom k tomuto rozhodnutiu na účely uplatnenia článku 5 ods. 1 tohto rámcového rozhodnutia. Príslušný orgán vykonávajúceho štátu však musí najprv uplatniť konzultačný postup podľa článku 7 ods. 3 uvedeného rámcového rozhodnutia.

5. Súdnemu dvoru tiež navrhnem, aby rozhodol, že článok 5 ods. 1 tridsiata tretia zarážka rámcového rozhodnutia 2005/214 sa má vykladať v tom zmysle, že trestný čin alebo delikt týkajúci sa „správania porušujúceho pravidlá cestnej premávky“ zahŕňa konanie, v rámci ktorého vlastník vozidla odmietne identifikovať vodiča, ktorý je podozrivý zo zodpovednosti za spáchanie dopravného priestupku.

II. Právny rámec

A. Rámcové rozhodnutie 2005/214

6. Odôvodnenia 1, 2 a 4 rámcového rozhodnutia 2005/214 stanovujú:

„(1) Európska Rada na zasadnutí v Tampere 15. a 16. októbra 1999 schválila zásadu vzájomného uznávania, ktorá sa má stať základným kameňom justičnej spolupráce v občianskych aj v trestných veciach v rámci únie.

(2) Zásada vzájomného uznávania by sa mala uplatňovať na peňažné sankcie, ktoré uložili justičné alebo správne orgány s cieľom uľahčiť výkon týchto sankcií v inom členskom štáte, ako je štát, v ktorom sú uložené.

…

(4) Toto rámcové rozhodnutie by sa malo vzťahovať aj na peňažné sankcie uložené za dopravné priestupky.“

7. Článok 4 ods. 1 a 2 rámcového rozhodnutia 2005/214 stanovuje:

„1. Rozhodnutie spolu s osvedčením uvedeným v tomto článku možno zaslať príslušným orgánom členského štátu, v ktorom má fyzická alebo právnická osoba, proti ktorej bolo prijaté rozhodnutie, majetok alebo príjem, zvyčajné bydlisko alebo, v prípade právnickej osoby, sídlo.

2. Osvedčenie, ktorého štandardná forma je uvedená v prílohe, musí byť podpísané a správnosť jeho obsahu musí byť overená príslušným orgánom štátu pôvodu.“

8. Článok 5 ods. 1 tridsiata tretia zarážka a článok 5 ods. 3 uvedeného rámcového rozhodnutia v súvislosti s pôsobnosťou tohto rozhodnutia stanovuje:

„1. Nasledujúce trestné činy, ak sú trestné v štáte pôvodu, a tak, ako sú vymedzené právom štátu pôvodu štátu sú dôvodom v súlade s podmienkami tohto rámcového rozhodnutia a bez posudzovania obojstrannej trestnosti činu, na uznanie a výkon rozhodnutí:

…

– správanie porušujúce pravidlá cestnej premávky vrátane porušenia predpisov vzťahujúcich sa na čas jazdy a odpočinku a predpisov o nebezpečnom tovare,

…

3. Pre trestné činy okrem tých, ktoré sú uvedené v odseku 1, môže vykonávajúci členský štát uznať a vykonať rozhodnutie za podmienky, že rozhodnutie súvisí so správaním, ktoré by bolo trestným činom podľa práva vykonávajúceho štátu bez ohľadu na znaky skutkovej podstaty alebo spôsob jeho opísania.“

9. Článok 6 rámcového rozhodnutia 2005/214, nazvaný „Uznanie a výkon rozhodnutí“, znie takto:

„Príslušné orgány vykonávajúceho štátu uznajú rozhodnutie, ktoré bolo zaslané v súlade s článkom 4, bez toho, aby boli požadované akékoľvek ďalšie náležitosti a bezodkladne prijmú všetky potrebné opatrenia na jeho výkon, pokiaľ príslušný orgán nerozhodne o uplatnení jedného z dôvodov odmietnutia uznania alebo odmietnutia výkonu, ktoré sú stanovené v článku 7.“

10. Článok 7 tohto rámcového rozhodnutia, nazvaný „Dôvody odmietnutia uznania alebo výkonu rozhodnutia“, stanovuje:

„1. Príslušné orgány vykonávajúceho štátu môžu odmietnuť uznať a vykonať rozhodnutie, ak osvedčenie stanovené v článku 4 nie je predložené, je neúplné alebo zjavne nezodpovedá rozhodnutiu.

2. Príslušný orgán vykonávajúceho štátu môže tiež odmietnuť uznať a vykonať rozhodnutie, ak sa zistí, že:

…

b) v niektorom z prípadov uvedených v článku 5 ods. 3 sa rozhodnutie týka skutkov, ktoré sa nepovažujú za trestný čin podľa práva vykonávajúceho štátu;

…

3. V prípadoch uvedených v odsekoch 1 a 2 písm. c) a g), skôr než sa prijme rozhodnutie o úplnom alebo čiastočnom neuznaní alebo nevykonaní rozhodnutia, príslušný orgán vykonávajúceho štátu sa poradí s príslušným orgánom štátu pôvodu akýmkoľvek vhodným prostriedkom a prípadne ho požiada o bezodkladné poskytnutie potrebných informácií.“

B. Rakúske právo

11. § 103 Kraftfahrgesetz (spolkový zákon o motorových vozidlách)[4] z 23. júna 1967, ktorý upravuje povinnosti vlastníka vozidla, v odseku 2 stanovuje:

„Príslušný orgán môže požiadať o informácie o totožnosti osoby, ktorá v určitom čase viedla vozidlo identifikované pomocou evidenčného čísla… alebo ktorá zaparkovala vozidlo… ako posledná na určitom mieste pred určitým konkrétnym okamihom. Povinnosť oznámiť tieto informácie, ktoré musia zahŕňať meno a adresu dotknutej osoby, má držiteľ osvedčenia o evidencii vozidla…; ak držiteľ osvedčenia nie je schopný oznámiť tieto informácie, je povinný označiť osobu, ktorá je schopná tak urobiť a ktorá je teda adresátom povinnosti poskytnúť informácie; informácie poskytnuté osobou, ktorá je viazaná informačnou povinnosťou, nezbavujú príslušný orgán povinnosti overiť tieto informácie, ak sa to zdá byť nevyhnutné vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci. Informácie musia byť poskytnuté okamžite a v prípade písomnej žiadosti do dvoch týždňov od doručenia…“

12. § 134 ods. 1 KFG 1967, ktorý upravuje „trestnoprávne ustanovenia“, znie takto:

„Kto poruší tento spolkový zákon…, dopustí sa správneho deliktu a potrestá sa pokutou do výšky 5 000 eur a v prípade jej nevymožiteľnosti odňatím slobody až na šesť týždňov…“

III. Spor vo veci samej, prejudiciálne otázky a konanie na Súdnom dvore

13. Rozhodnutím zo 6. júna 2018[5], ktoré nadobudlo právoplatnosť 1. januára 2019, Bezirkshauptmannschaft Weiz (Okresný správny orgán Weiz, Rakúsko) uložil LU, maďarskému štátnemu príslušníkovi, peňažnú sankciu vo výške 80 eur. Táto sankcia bola uložená z dôvodu, že LU ako vlastník vozidla registrovaného v Maďarsku neodpovedal v lehote dvoch týždňov stanovenej rakúskou právnou úpravou na žiadosť tohto správneho orgánu o identifikáciu vodiča jeho vozidla, ktorý je podozrivý zo zodpovednosti za spáchanie dopravného priestupku.

14. Dňa 27. januára 2020 Okresný správny orgán Weiz na základe rámcového rozhodnutia 2005/214 zaslal vnútroštátnemu súdu, ktorý je zároveň príslušným orgánom vykonávajúceho štátu, žiadosť o uznanie a výkon rozhodnutia zo 6. júna 2018 spolu s osvedčením podľa článku 4 tohto rámcového rozhodnutia. Z informácií, ktoré má Súdny dvor k dispozícii, vyplýva, že delikt, ktorého sa LU dopustil, bol v uvedenom osvedčení kvalifikovaný ako „správanie porušujúce pravidlá cestnej premávky“ v zmysle článku 5 ods. 1 tridsiatej tretej zarážky uvedeného rámcového rozhodnutia. Vnútroštátny súd má však pochybnosti o tom, či sú splnené podmienky na uznanie a výkon rozhodnutia zo 6. júna 2018 na základe tohto článku. Domnieva sa, že príslušný orgán štátu pôvodu vychádza pri kvalifikácii predmetného konania z „príliš extenzívneho“ výkladu práva

[4] BGBl. 267/1967, ďalej len „KFG 1967“.

[5] Ďalej len „rozhodnutie zo 6. júna 2018“.

Únie. Konanie, ktorého sa LU dopustil, spočíva v odmietnutí vyhovieť žiadosti vnútroštátnych orgánov a nemôže patriť medzi skutky, ktoré sú vyňaté z overenia obojstrannej trestnosti skutku v zmysle článku 5 ods. 1 rámcového rozhodnutia. 2005/214.

15. Za týchto podmienok Zalaegerszegi Járásbíróság (Okresný súd Zalaegerszeg) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Má sa článok 5 ods. 1 [rámcového rozhodnutia 2005/214] vykladať v tom zmysle, že ak… štát pôvodu označí konanie, za ktoré bola uložená sankcia, použitím jednej z kvalifikácií uvedených v tomto ustanovení, vykonávajúci… štát nedisponuje nijakou mierou voľnej úvahy, ktorá by mu umožňovala odmietnuť výkon [rozhodnutia], a teda ho musí vykonať?

2. V prípade zápornej odpovede na predchádzajúcu otázku: môže orgán vykonávajúceho… štátu konštatovať, že kvalifikácia konania uvedená v rozhodnutí členského štátu pôvodu nezodpovedá trestnému činu alebo deliktu uvedenému v spomínanom zozname?“

16. Písomné pripomienky predložila maďarská, česká, španielska a rakúska vláda, ako aj Európska komisia.

17. Súdny dvor so súhlasom sudcu spravodajcu na základe článku 61 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora rozhodol položiť účastníkom konania otázky, na ktoré títo účastníci konania odpovedali písomne v stanovenej lehote.

IV. Analýza

18. Vnútroštátny súd svojimi dvomi otázkami, ktoré je potrebné preskúmať spoločne, v podstate žiada Súdny dvor, aby spresnil, či a prípadne v akom rozsahu môže príslušný orgán vykonávajúceho štátu odmietnuť uznať a vykonať rozhodnutie, ak sa domnieva, že príslušný orgán štátu pôvodu v osvedčení pripojenom k tomuto rozhodnutiu nesprávne odkázal na jednu z kategórií trestných činov alebo deliktov uvedených v článku 5 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2005/214, ktoré sú vyňaté z overenia obojstrannej trestnosti skutku.

19. Tieto otázky majú svoj pôvod v spore medzi príslušným orgánom štátu pôvodu a príslušným orgánom vykonávajúceho štátu, ktorý sa týka výkladu pojmu „správanie porušujúce pravidlá cestnej premávky“ uvedeného v článku 5 ods. 1 tridsiatej tretej zarážke tohto rámcového rozhodnutia.

20. Príslušný orgán štátu pôvodu sa domnieva, že tento pojem sa vzťahuje na porušenie povinnosti vlastníka vozidla identifikovať vodiča podozrivého zo zodpovednosti za spáchanie dopravného priestupku. Toto porušenie predstavuje podľa rakúskeho práva dopravný delikt. Príslušný orgán vykonávajúceho štátu sa naopak domnieva, že príslušný orgán štátu pôvodu vykladá právo Únie „príliš extenzívne“ a uvedený pojem sa nemôže vzťahovať na takéto porušenie. Podľa tohto orgánu vykonávajúceho štátu teda rozhodnutie zo 6. júna 2018 nepatrí do vecnej pôsobnosti článku 5 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2005/214 a týka sa iného trestného činu alebo deliktu v zmysle článku 5 ods. 3 tohto rámcového rozhodnutia, takže môže podmieniť uznanie a vykonanie tohto rozhodnutia splnením kritéria obojstrannej trestnosti skutku.

21. Tento spor možno vysvetliť vzhľadom na veľmi špecifický kontext sporu vo veci samej. Na rozdiel od iných trestných činov alebo deliktov vymenovaných v článku 5 ods. 1 uvedeného rámcového rozhodnutia totiž trestný čin alebo delikt týkajúci sa „správania porušujúceho pravidlá cestnej premávky“ nie je v práve Únie vymedzený a členské štáty sa ani nedohodli na uplatňovaní spoločného prístupu k nemu.

22. Na účely analýzy otázok položených Súdnemu dvoru preskúmam najprv podmienky, za akých môže príslušný orgán vykonávajúceho štátu overiť, že posudzovaný trestný čin alebo delikt patrí do vecnej pôsobnosti článku 5 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2005/214, a prípadne odmietnuť uznať a vykonať sporné rozhodnutie. V tomto kontexte navrhujem preskúmať ustanovenia uvedené v článku 7 ods. 1 tohto rámcového rozhodnutia. Tento článok totiž výslovne odkazuje na prípad, ktorý podľa môjho názoru predkladá vnútroštátny súd, v ktorom sa príslušný orgán vykonávajúceho štátu domnieva, že osvedčenie pripojené k spornému rozhodnutiu, ktoré preberá zoznam 39 trestných činov alebo deliktov uvedený v článku 5 ods. 1 uvedeného rámcového rozhodnutia, nezodpovedá tomuto rozhodnutiu.

23. Následne vyzvem Súdny dvor, aby poskytol výklad pojmu „správanie porušujúce pravidlá cestnej premávky“ uvedeného v článku 5 ods. 1 tridsiatej tretej zarážke rámcového rozhodnutia 2005/214.

A. Rozsah overenia príslušným orgánom vykonávajúceho štátu

24. V súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora je na účely výkladu určitého ustanovenia práva Únie potrebné zohľadniť nielen jeho znenie, ale aj jeho kontext a ciele sledované právnou úpravou, ktorej je súčasťou.[6]

1. Znenie článku 5 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2005/214

25. Na úvod je potrebné uviesť, že článok 5 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2005/214, na ktorý odkazuje vnútroštátny súd, neposkytuje odpoveď, pokiaľ ide o povahu overenia, ktoré môže vykonávajúci štát vykonať s cieľom uistiť sa, že určitý skutok, ako je vymedzený v práve štátu pôvodu, patrí do vecnej pôsobnosti tohto ustanovenia a nepredstavuje iný trestný čin alebo delikt v zmysle článku 5 ods. 3 tohto rámcového rozhodnutia.

26. Ako vyplýva z názvu článku 5 rámcového rozhodnutia 2005/214, jeho cieľom je vymedziť pôsobnosť tohto rámcového rozhodnutia. V článku 5 ods. 1 uvedeného rámcového rozhodnutia normotvorca Únie vymenúva trestné činy, ktoré vedú k uznaniu a výkonu rozhodnutí bez overenia obojstrannej trestnosti skutku, a spresňuje, že vymedzenie týchto trestných činov je stanovené právom štátu pôvodu.[7] V súlade s judikatúrou Súdneho dvora teda právo štátu pôvodu upravuje prvky trestnej zodpovednosti, najmä uplatniteľnú sankciu a subjekt, ktorého sa táto sankcia týka.[8]

6 Pozri rozsudky z 3. marca 2020, X (Európsky zatykač – Dvojitá trestnosť) (C-717/18, EU:C:2020:142, bod 21 a citovaná judikatúra), ako aj z 10. marca 2021, Staatliches Amt für Landwirtschaft und Umwelt Mittleres Mecklenburg (C-365/19, EU:C:2021:189, bod 27 a citovaná judikatúra).

7 Pozri rozsudok zo 4. marca 2020, Bank BGŻ BNP Paribas (C-183/18, EU:C:2020:153, bod 44).

8 Pozri rozsudok zo 4. marca 2020, Bank BGŻ BNP Paribas (C-183/18, EU:C:2020:153, bod 44).

27. V článku 5 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2005/214 normotvorca Únie stanovuje, že overenie obojstrannej trestnosti skutku sa môže vyžadovať pri trestných činoch iných, ako sú trestné činy uvedené v článku 5 ods. 1 tohto rámcového rozhodnutia.

28. Povaha overenia, ktoré môže príslušný orgán vykonávajúceho štátu vykonať, nie je teda výslovne uvedená.

2. Štruktúra a ciele rámcového rozhodnutia 2005/214

29. Preskúmanie štruktúry a cieľov rámcového rozhodnutia 2005/214 a najmä ustanovení článku 7 ods. 1 a 3 tohto rámcového rozhodnutia [9] umožňuje určiť rozsah overenia, ktoré môže vykonať príslušný orgán vykonávajúceho štátu s cieľom overiť, že predmetný skutok, ako je vymedzený v práve štátu pôvodu, naozaj patrí do jednej z kategórií trestných činov alebo deliktov uvedených v článku 5 ods. 1 tohto rámcového rozhodnutia.

30. Na úvod treba pripomenúť, že cieľom rámcového rozhodnutia 2005/214 je vytvoriť účinný cezhraničný mechanizmus vzájomného uznávania a výkonu právoplatných rozhodnutí, ktorými sa ukladajú peňažné sankcie fyzickej alebo právnickej osobe v dôsledku dopustenia sa niektorého z trestných činov či deliktov vymenovaných v jeho článku 5. [10] Toto rámcové rozhodnutie má za cieľ, bez vykonania harmonizácie právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa trestného práva, zabezpečiť výkon peňažných sankcií v rámci týchto štátov vďaka zásade vzájomného uznávania. [11]

31. Táto zásada predstavuje „základný kameň“ justičnej spolupráce v občianskych aj v trestných veciach [12] a podľa článku 6 rámcového rozhodnutia 2005/214 znamená, že príslušný orgán vykonávajúceho štátu je v zásade povinný bezodkladne a bez požadovania akýchkoľvek ďalších náležitostí prijať všetky potrebné opatrenia na účely uznania rozhodnutia, „ktoré bolo zaslané v súlade s článkom 4“ tohto rámcového rozhodnutia, pokiaľ tento orgán „nerozhodne o uplatnení jedného z dôvodov odmietnutia uznania alebo odmietnutia výkonu, ktoré sú stanovené v článku 7“ uvedeného rámcového rozhodnutia.

32. Poukazujem na to, že uplatnenie zásady vzájomného uznávania vyžaduje, aby príslušný orgán štátu pôvodu zaslal rozhodnutie príslušnému orgánu vykonávajúceho štátu v súlade s požiadavkami uvedenými v článku 4 rámcového rozhodnutia 2005/2014, a aby príslušný orgán vykonávajúceho štátu pred uplatnením dôvodu neuznania alebo nevykonania rozhodnutia inicioval konzultačný postup v súlade s článkom 7 tohto rámcového rozhodnutia.

[9] Pozri rozsudok z 3. marca 2020, X (Európsky zatykač – Dvojitá trestnosť) (C-717/18, EU:C:2020:142, bod 21 a citovaná judikatúra).

[10] Pozri články 1 a 6 a odôvodnenia 1 a 2 rámcového rozhodnutia 2005/214, ako aj rozsudok zo 4. marca 2020, Bank BGŻ BNP Paribas (C-183/18, EU:C:2020:153, bod 48 a citovaná judikatúra).

[11] Z ustálenej judikatúry vyplýva, že tak zásada vzájomnej dôvery medzi členskými štátmi, ako aj zásada vzájomného uznávania, ktorá tiež vychádza zo vzájomnej dôvery medzi členskými štátmi, majú v práve Únie zásadný význam vzhľadom na to, že umožňujú vytvorenie a zachovanie priestoru bez vnútorných hraníc [pozri rozsudok z 10. januára 2019, ET (C-97/18, EU:C:2019:7, bod 17)].

[12] Pozri odôvodnenie 1 rámcového rozhodnutia 2005/214.

a) Overenie príslušného orgánu vykonávajúceho štátu týkajúce sa dodržania požiadaviek uvedených v článku 4 rámcového rozhodnutia 2005/214

33. Podľa článku 4 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2005/214 musí príslušný orgán štátu pôvodu pripojiť k svojmu rozhodnutiu osvedčenie. Toto osvedčenie je štandardizovaný formulár uvedený v prílohe I tohto rámcového rozhodnutia. Zahŕňa rôzne oddiely, ktoré musí tento orgán vyplniť. Tieto oddiely mu umožňujú poskytnúť minimálne formálne informácie týkajúce sa najmä orgánu štátu pôvodu, ktorý vydal rozhodnutie, a orgánu, ktorý má právomoc vykonať toto rozhodnutie, ďalej informácie týkajúce sa fyzickej alebo právnickej osoby, ktorej bola uložená peňažná sankcia, ako aj informácie týkajúce sa charakteru rozhodnutia a povahy spáchaného trestného činu alebo deliktu.

34. Na účely mojej analýzy je potrebné zohľadniť najmä informácie požadované v oddiele g) bodoch 2 až 4 uvedeného osvedčenia, ktorý je nazvaný „Rozhodnutie, ktorým sa ukladá peňažná sankcia“.

35. V súlade s oddielom g) bodom 2 osvedčenia uvedeného v prílohe rámcového rozhodnutia 2005/214 je príslušný orgán štátu pôvodu povinný jednak zhrnúť skutkový stav a opísať okolnosti, za akých bol skutok spáchaný, vrátane času a miesta jeho spáchania, a jednak uviesť povahu a právnu kvalifikáciu skutku, ako aj uplatnené ustanovenie zákona alebo zákonníka, na základe ktorého bolo prijaté rozhodnutie, ktorého znenie musí byť pripojené k tomuto osvedčeniu. [13]

36. Bod 3 tohto oddielu sa týka trestných činov a deliktov patriacich do vecnej pôsobnosti článku 5 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2005/214. Príslušný orgán štátu pôvodu musí totiž označením príslušného okienka alebo okienok potvrdiť, či skutok, ako je vymedzený v jeho vnútroštátnom práve, „predstavuje“ trestný čin alebo delikt uvedený v zozname zostavenom v tomto článku. [14] Normotvorca Únie prebral v tomto kontexte zoznam 39 trestných činov alebo deliktov uvedený v článku 5 ods. 1 tohto rámcového rozhodnutia.

37. Bod 4 uvedeného oddielu sa naopak týka iných trestných činov alebo deliktov, ktoré sa nenachádzajú v zozname zostavenom normotvorcom Únie v článku 5 ods. 1 uvedeného rámcového rozhodnutia a v prípade ktorých je príslušný orgán štátu pôvodu povinný uviesť ich úplný opis.

38. V súlade s článkom 4 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2005/214 musí byť osvedčenie podpísané a informácie v ňom obsiahnuté musia byť overené príslušnými orgánmi štátu pôvodu.

39. Tento striktný a dôsledný prístup k opisu predmetného skutku musí zakladať vzájomnú dôveru, a to najmä v kontexte článku 5 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2005/214, ktorý na základe tejto dôvery vyníma osobitne závažné trestné činy z overenia obojstrannej trestnosti skutku. Informácie, ktoré osvedčenie uvedené v článku 4 tohto rámcového rozhodnutia obsahuje, musia umožniť príslušnému orgánu vykonávajúceho štátu vykonať také preskúmanie rozhodnutia, aby sa zabezpečil jeho riadny výkon, a najmä uistiť sa, že toto rozhodnutie bolo prijaté príslušným orgánom a patrí do pôsobnosti uvedeného rámcového rozhodnutia. V tomto kontexte môže príslušný orgán vykonávajúceho štátu s prihliadnutím na informácie, ktoré mu boli zaslané,

[13] Pozri oddiel k) uvedeného osvedčenia.

[14] V prípade, že skutok patrí do kategórie trestných činov alebo deliktov uvedenej v článku 5 ods. 1 tridsiatej deviatej zarážke rámcového rozhodnutia 2005/214 („trestné činy určené štátom pôvodu a slúžiace na účely plnenia záväzkov vyplývajúcich z nástrojov prijatých na základe Zmluvy o ES alebo podľa hlavy VI Zmluvy o EÚ“), ktorá je mimoriadne široká, normotvorca Únie žiada, aby príslušný orgán štátu pôvodu uviedol presné ustanovenia dokumentu prijatého na základe Zmluvy, ktorého sa trestný čin týka.

overiť, či predmetné rozhodnutie patrí do vecnej pôsobnosti článku 5 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2005/214, takže overenie obojstrannej trestnosti skutku je vylúčené, alebo či toto rozhodnutie patrí do vecnej pôsobnosti článku 5 ods. 3 tohto rámcového rozhodnutia. Ide však o obmedzené overenie, ktoré musí byť v prípade potreby spojené s konzultáciou s príslušným orgánom štátu pôvodu.

40. Ak je osvedčenie predložené, ak je úplné a ak zodpovedá rozhodnutiu, príslušný orgán vykonávajúceho štátu musí na základe článku 6 rámcového rozhodnutia 2005/214 uznať a vykonať toto rozhodnutie bez vyžadovania akýchkoľvek iných náležitostí a bezodkladne prijať všetky opatrenia potrebné na jeho vykonanie. Príslušný orgán vykonávajúceho štátu tak uzná rozhodnutie na základe osvedčenia zaslaného príslušným orgánom štátu pôvodu, ktoré osvedčuje jeho správnosť a vykonateľnosť.

41. Naopak, ak osvedčenie nie je predložené, je neúplné alebo ak „zjavne nezodpovedá rozhodnutiu“, z článku 7 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2005/214 vyplýva, že príslušný orgán vykonávajúceho štátu môže odmietnuť uznať a vykonať rozhodnutie. [15]

42. Na jednej strane zo znenia tohto ustanovenia vyplýva, že úlohou príslušného orgánu vykonávajúceho štátu je, aby posúdil súlad osvedčenia s požiadavkami stanovenými rámcovým rozhodnutím 2005/214 a vyvodil dôsledky z jeho prípadnej nesprávnosti. V tejto súvislosti normotvorca Únie ponecháva na tomto orgáne, aby rozhodol, či odmietne alebo neodmietne uznať alebo vykonať rozhodnutie bez ohľadu na vady, ktorými je osvedčenie poznačené.

43. Na druhej strane vady, ktoré normotvorca Únie uvádza v článku 7 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2005/214, sa týkajú prípadov, keď si príslušný orgán štátu pôvodu nesplnil povinnosti, ktoré mu vyplývajú z článku 4 tohto rámcového rozhodnutia tým, že nepripojil osvedčenie, nevyplnil ho alebo predložil osvedčenie, ktoré „zjavne“ nezodpovedá rozhodnutiu. Použitie príslovky „zjavne“ v článku 7 ods. 1 uvedeného rámcového rozhodnutia podľa môjho názoru preukazuje vôľu normotvorcu Únie obmedziť dôvod neuznania a nevykonania rozhodnutia na existenciu zjavnej vady, ktorou je osvedčenie poznačené, a to vzhľadom na dôveru, ktorú musia mať príslušné orgány štátu pôvodu a vykonávajúceho štátu voči sebe navzájom, ale tiež na požiadavky efektívnosti, rýchlosti a jednoduchosti mechanizmu, ktorý sa toto osvedčenie snaží zaviesť.

44. Posledný prípad uvedený normotvorcom Únie sa podľa môjho názoru vzťahuje na situáciu, akou je situácia uvedená v druhej prejudiciálnej otázke, keď sa príslušný orgán vykonávajúceho štátu domnieva, že predmetný skutok, ako je vymedzený v práve štátu pôvodu, nezodpovedá trestnému činu alebo deliktu, na ktorý príslušný orgán štátu pôvodu odkazuje na účely vykonania článku 5 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2005/214. Inak povedané, právna kvalifikácia skutku je nesprávna.

45. Domnievam sa, že toto obmedzené overenie musí príslušnému orgánu vykonávajúceho štátu umožniť, aby na základe poskytnutých informácií overil, že príslušný orgán štátu pôvodu nežiada o uznanie a výkon rozhodnutia na základe článku 5 ods. 1 rámcového rozhodnutia, keď skutok, ako je vymedzený v práve štátu pôvodu, zjavne nepatrí medzi trestné činy alebo delikty, ktoré normotvorca Únie vyňal z overenia obojstrannej trestnosti skutku, a predstavuje naopak iný

[15] Text nazvaný “Iniciatíva Spojeného kráľovstva, Francúzskej republiky a Švédskeho kráľovstva na účely prijatia rámcového rozhodnutia Rady o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na peňažné sankcie“ (Ú. v. ES C 278, 2001, s. 4) z 12. septembra 2001 vo svojom článku 4 ods. 1 uvádzal: „Príslušný orgán vykonávajúceho štátu môže rozhodnúť o odmietnutí vykonania rozhodnutia, ak osvedčenie upravené v článku 2 nie je predložené alebo ak sú údaje uvedené v tomto osvedčení neúplné alebo zjavne nepresné.“

trestný čin alebo delikt podľa odseku 3 tohto článku. Ide predovšetkým o zaručenie dodržania vecnej pôsobnosti článku 5 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2005/214 zabezpečením správnej právnej kvalifikácie skutku, lebo v opačnom prípade by mohla byť narušená vzájomná dôvera, a tým ohrozené dosiahnutie cieľa stanoveného uvedeným rámcovým rozhodnutím.

46. Uvedené overenie umožňuje vykonať oddiel g) body 2 a 3 osvedčenia uvedeného v prílohe rámcového rozhodnutia 2005/214, keďže v tomto oddiele musia byť poskytnuté podrobné informácie o skutku na účely uplatnenia článku 5 tohto rámcového rozhodnutia. Pripomínam totiž, že tento bod 2 výslovne vyžaduje poskytnutie informácií o skutkoch, na ktoré sa sankcia vzťahuje, a opis okolností, za akých bol(-i) skutok(-y) spáchaný(-é), ako aj informácie týkajúce sa „povahy a právnej kvalifikácie skutku(-ov) a uplatneného ustanovenia zákona/zákonníka“.

47. Overenie zo strany príslušného orgánu vykonávajúceho štátu je o to jednoduchšie, keď skutok, ktorý viedol k uloženiu peňažnej sankcie, zodpovedá konkrétnemu konaniu, ktoré je kvalifikované ako trestný čin vo všetkých vnútroštátnych právnych poriadkoch, ako napríklad znásilnenie uvedené v článku 5 ods. 1 dvadsiatej ôsmej zarážke rámcového rozhodnutia 2005/214, alebo trestnému činu či kategórii trestných činov, ktorá je v práve Únie vymedzená minimálnymi pravidlami alebo vo vzťahu ku ktorej sa členské štáty dohodli na uplatňovaní spoločného prístupu.

48. V tejto súvislosti treba uviesť, že trestné činy alebo delikty, ktoré vedú k uznaniu a vykonaniu rozhodnutia bez overenia obojstrannej trestnosti skutku, uvedené v článku 5 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2005/214, v zásade odzrkadľujú hlavné formy trestnej činnosti. Väčšina z nich bola teda harmonizovaná v práve Únie. Takýmito trestnými činmi sú napríklad účasť v zločineckej organizácii, ktorá je vymedzená v článku 1 rámcového rozhodnutia 2008/841/SVV [16], trestné činy terorizmu, ktoré sú vymedzené v článku 3 smernice (EÚ) 2017/541 [17], obchodovanie s ľuďmi, ktoré je vymedzené v článku 2 smernice 2011/36/EÚ [18], detská pornografia a trestné činy súvisiace so sexuálnym zneužívaním, ktoré sú vymedzené v článkoch 2 a 3 smernice 2011/93/EÚ [19], obchodovanie s drogami a prekurzormi, ktoré je vymedzené v článku 2 rámcového rozhodnutia 2004/757/SVV [20], podvod, ktorý je vymedzený v článku 3 smernice (EÚ) 2017/1371 [21], napomáhanie neoprávnenému vstupu a pobytu, ktoré je vymedzené v článku 1 smernice 2002/90/ES [22], trestné činy proti životnému prostrediu, ktoré sú vymedzené v článku 3 smernice 2008/99/ES [23], alebo tiež obchodovanie s tovarom kultúrneho charakteru [24].

[16] Rámcové rozhodnutie Rady z 24. októbra 2008 o boji proti organizovanému zločinu (Ú. v. EÚ L 300, 2008, s. 42).

[17] Smernica Európskeho parlamentu a Rady z 15. marca 2017 o boji proti terorizmu, ktorou sa nahrádza rámcové rozhodnutie Rady 2002/475/SVV a mení rozhodnutie Rady 2005/671/SVV (Ú. v. EÚ L 88, 2017, s. 6).

[18] Smernica Európskeho parlamentu a Rady z 5. apríla 2011 o prevencii obchodovania s ľuďmi a boji proti nemu a o ochrane obetí obchodovania, ktorou sa nahrádza rámcové rozhodnutie Rady 2002/629/SVV (Ú. v. EÚ L 101, 2011, s. 1).

[19] Smernica Európskeho parlamentu a Rady z 13. decembra 2011 o boji proti sexuálnemu zneužívaniu a sexuálnemu vykorisťovaniu detí a proti detskej pornografii, ktorou sa nahrádza rámcové rozhodnutie Rady 2004/68/SVV (Ú. v. EÚ L 335, 2011, s. 1).

[20] Rámcové rozhodnutie Rady z 25. októbra 2004, ktorým sa stanovujú minimálne ustanovenia o znakoch skutkových podstát trestných činov a trestov v oblasti nezákonného obchodu s drogami (Ú. v. EÚ L 335, 2004, s. 8).

[21] Smernica Európskeho parlamentu a Rady z 5. júla 2017 o boji proti podvodom, ktoré poškodzujú finančné záujmy Únie, prostredníctvom trestného práva (Ú. v. EÚ L 198, 2017, s. 29).

[22] Smernica Rady z 28. novembra 2002, ktorá definuje napomáhanie neoprávnenému vstupu, tranzitu a pobytu (Ú. v. ES L 328, 2002, s. 17; Mim. vyd. 19/006, s. 64). Pozri tiež rámcové rozhodnutie Rady 2002/946/SVV z 28. novembra 2002 o posilnení trestného systému na zabránenie napomáhaniu neoprávnenému vstupu, tranzitu a pobytu (Ú. v. ES L 328, 2002, s. 1; Mim. vyd. 19/006, s. 61).

[23] Smernica Európskeho parlamentu a Rady z 19. novembra 2008 o ochrane životného prostredia prostredníctvom trestného práva (Ú. v. EÚ L 328, 2008, s. 28). Pozri tiež rámcové rozhodnutie Rady 2005/667/SVV z 12. júla 2005 na posilnenie trestnoprávneho rámca pre vynútiteľnosť práva proti znečisťovaniu mora z lodí (Ú. v. EÚ L 255, 2005, s. 164).

[24] Pozri návrh nariadenia Európskeho parlamentu a Rady o dovoze tovaru kultúrneho charakteru [COM(2017) 375 final].

49. V takomto prípade môže príslušný orgán vykonávajúceho štátu jednoduchšie a rýchlejšie určiť, či určitý skutok, tak ako sa prejavil v skutkovom stave a ako je vymedzený v práve štátu pôvodu – ktorého znenie je pripojené k rozhodnutiu –, zodpovedá trestnému činu alebo deliktu, resp. kategórii trestných činov alebo deliktov, na ktoré odkazuje príslušný orgán štátu pôvodu na účely uplatnenia článku 5 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2005/214, alebo zodpovedá inému trestnému činu alebo deliktu v zmysle článku 5 ods. 3 tohto rámcového rozhodnutia.

50. Toto overenie, hoci je obmedzené, môže byť naopak zložitejšie, ak trestný čin alebo delikt, resp. kategória trestných činov alebo deliktov, na ktorú odkazuje príslušný orgán štátu pôvodu, nie je v práve Únie vymedzená. Ako som uviedol, prejednávaná vec je toho príkladom.

51. Domnievam sa, že za takých okolností nadobúda svoj význam povinnosť konzultácie uvedená v článku 7 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2005/214.

b) Konzultačný postup uplatnený príslušným orgánom vykonávajúceho štátu podľa článku 7 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2005/214

52. Podľa článku 7 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2005/214 je príslušný orgán vykonávajúceho štátu povinný, najmä v prípade, ak osvedčenie nie je predložené, je neúplné alebo zjavne nezodpovedá rozhodnutiu, poradiť sa s príslušným orgánom štátu pôvodu. Príslušný orgán vykonávajúceho štátu musí uplatniť tento konzultačný postup akýmikoľvek vhodnými prostriedkami a bezodkladne požiadať o akékoľvek potrebné informácie ešte pred tým, než prijme rozhodnutie o neuznaní alebo nevykonaní tohto rozhodnutia.[25] Normotvorca Únie tak preukazuje svoju vôľu zaviesť konštruktívny dialóg medzi týmito orgánmi tak, aby bolo možné opraviť vady, ktorými je osvedčenie pripojené k rozhodnutiu poznačené. Domnievam sa, že v prípade, o aký ide vo veci samej, musí tento dialóg umožniť príslušnému orgánu štátu pôvodu buď opraviť oddiel, na ktorý nesprávne odkázal, alebo poskytnúť doplňujúce informácie, ktoré umožnia príslušnému orgánu vykonávajúceho štátu lepšie posúdiť, do akej miery spadá skutok, ako je vymedzený v práve štátu pôvodu, do oddielu, na ktorý sa odkazuje v osvedčení pripojenom k rozhodnutiu.

53. Až po tejto predchádzajúcej konzultácii má príslušný orgán vykonávajúceho štátu v súlade s článkom 7 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2005/214 právo posúdiť, či má alebo nemá uznať rozhodnutie, ktoré mu bolo zaslané.

54. Vzhľadom na všetky tieto skutočnosti navrhujem, aby Súdny dvor rozhodol, že článok 7 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2005/214 sa má vykladať v tom zmysle, že príslušný orgán vykonávajúceho štátu môže odmietnuť uznať a vykonať rozhodnutie, ak skutok, ako je vymedzený v práve štátu pôvodu, nepatrí medzi trestné činy alebo delikty, resp. kategórie trestných činov alebo deliktov, na ktoré odkazuje príslušný orgán štátu pôvodu v osvedčení pripojenom k tomuto rozhodnutiu na účely uplatnenia článku 5 ods. 1 tohto rámcového rozhodnutia. Príslušný orgán vykonávajúceho štátu môže odmietnuť uznať a vykonať uvedené rozhodnutie len v rozsahu, v akom konzultačný postup, ktorý predtým uplatnil na základe článku 7 ods. 3 uvedeného rámcového rozhodnutia, neumožnil napraviť vadu, ktorou je toto rozhodnutie poznačené.

[25] Pozri v tejto súvislosti rozsudok z 5. decembra 2019, Centraal Justitieel Incassobureau (Uznávanie a výkon peňažných sankcií) (C-671/18, EU:C:2019:1054, bod 44).

B. Výklad pojmu „správanie porušujúce pravidlá cestnej premávky“ uvedeného v článku 5 ods. 1 tridsiatej tretej zarážke rámcového rozhodnutia 2005/214

55. Pripomínam, že otázky položené Súdnemu dvoru majú svoj pôvod v spore medzi príslušným orgánom štátu pôvodu a príslušným orgánom vykonávajúceho štátu, ktorý sa týka výkladu pojmu „správanie porušujúce pravidlá cestnej premávky“ uvedeného v článku 5 ods. 1 tridsiatej tretej zarážke rámcového rozhodnutia 2005/214, ktoré je vyňaté z overenia obojstrannej trestnosti skutku.

56. Keďže tento skutok nebol vymedzený sekundárnym právom Únie,[26] považujem za dôležité, aby Súdny dvor využil túto príležitosť na výklad pojmu, ktorý použil normotvorca Únie, čo umožní vnútroštátnemu súdu rozhodnúť, do akej miery sa príslušný orgán štátu pôvodu dopustil nesprávneho právneho posúdenia.

57. Táto vec je v skutočnosti názorným príkladom obáv, ktoré už v začiatkoch prezentoval Európsky hospodársky a sociálny výbor (EHSV) v rámci prác na európskych pravidlách cestnej premávky a registri vozidiel.[27] Tento výbor uviedol, že „rámcové rozhodnutie [2005/214] naznačuje a vyžaduje opatrenia, aby sa pravidlá cestnej premávky stali jednotnými v celej Európe“[28], pričom táto jednotnosť je potrebná na to, „aby sa predišlo situácii, keď je jedna činnosť priestupkom v jednom členskom štáte, ale nie v inom“[29]. Členské štáty sa vo svojich písomných pripomienkach rozchádzajú v otázke výkladu pojmu, ktorý normotvorca Únie použil v článku 5 ods. 1 tridsiatej tretej zarážke rámcového rozhodnutia 2005/214. Kým maďarská a česká vláda v podstate tvrdia, že skutok „neoznámenia vodiča vozidla“ sa nenachádza v zozname trestných činov a deliktov, na ktoré tento článok odkazuje, španielska a rakúska vláda, ako aj Komisia sa naopak domnievajú, že právna úprava, akou je právna úprava dotknutá vo veci samej, v zásade patrí medzi „pravidlá cestnej premávky“ v zmysle uvedeného článku.

1. Znenie článku 5 ods. 1 tridsiatej tretej zarážky rámcového rozhodnutia 2005/214 a štruktúra, do ktorej toto ustanovenie patrí

58. Na úvod je potrebné uviesť, že medzi rôznymi jazykovými verziami článku 5 ods. 1 tridsiatej tretej zarážky rámcového rozhodnutia 2005/214 existujú určité rozdiely.

59. Zatiaľ čo totiž vo francúzskej verzii tohto článku normotvorca Únie odkazuje na „správanie porušujúce pravidlá *cestnej premávky*“[30] (conduite contraire aux normes qui règlent la circulation routière“), slovinská verzia poukazuje na „správanie porušujúce predpisy o *bezpečnosti cestnej*

[26] Pri súčasnom stave práva Únie boli právom Únie v skutočnosti harmonizované len niektoré aspekty právnych predpisov v oblasti cestnej premávky: vodičský preukaz [smernica Európskeho parlamentu a Rady 2006/126/ES z 20. decembra 2006 o vodičských preukazoch (Ú. v. EÚ L 403, 2006, s. 18)], používanie bezpečnostného pásu [smernica Rady 91/671/EHS zo 16. decembra 1991 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa povinného použitia bezpečnostných pásov vo vozidlách s hmotnosťou menšou než 3,5 t (Ú. v. ES L 373, 1991, s. 26; Mim, vyd. 07/001, s. 353), zmenená smernicou 2003/20/ES Európskeho parlamentu a Rady z 8. apríla 2003 (Ú. v. EÚ L 115, 2003, s. 63; Mim. vyd. 07/007, s. 277)], organizácia pracovného času cestných dopravcov [smernica Európskeho parlamentu a Rady 2002/15/ES z 11. marca 2002 o organizácii pracovnej doby osôb vykonávajúcich mobilné činnosti v cestnej doprave (Ú. v. ES L 80, 2002, s. 35; Mim. vyd. 05/004, s. 224)], výmena informácií o dopravných deliktoch súvisiacich s bezpečnosťou cestnej premávky [smernica Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/413 z 11. marca 2015, ktorou sa uľahčuje cezhraničná výmena informácií o dopravných deliktoch súvisiacich s bezpečnosťou cestnej premávky (Ú. v. EÚ L 68, 2015, s. 9)].

[27] Pozri stanovisko Európskeho hospodárskeho a sociálneho výboru k téme „Európske pravidlá cestnej premávky a register vozidiel“ z 29. januára 2004 (Ú. v. EÚ C 157, 2005, s. 34), ďalej len „stanovisko EHSV k európskym pravidlám cestnej premávky“.

[28] Pozri stanovisko EHSV k európskym pravidlám cestnej premávky [bod 5.3 písm. a)].

[29] Pozri stanovisko EHSV k európskym pravidlám cestnej premávky (bod 6.7).

[30] Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

premávky“ [31] („ravnanja, ki so v nasprotju s predpisi o varnosti v prometu“), kým talianska („infrazioni al codice della strada“) a poľská verzia („naruszenie przepisów ruchu drogowego“) zas poukazujú na „dopravné priestupky“ [32].

60. Po prvé konštatujem, že väčšina jazykových verzií článku 5 ods. 1 tridsiatej tretej zarážky rámcového rozhodnutia 2005/214 zodpovedá francúzskej verzii, takže slovinská verzia, ktorá odkazuje len na predpisy o bezpečnosti cestnej premávky, ako aj talianska a poľská verzia, ktoré odkazujú len na dopravné priestupky, sú ojedinelé. Verzie v španielskom („conducta contraria a la legislación de tráfico“), nemeckom („gegen die den Straßenverkehr regelnden Vorschriften verstoßende Verhaltensweise“), gréckom („symperiforá pou paraviázei kanonismoús odikís kykloforías“), anglickom („conduct which infringes road traffic regulations“), litovskom („elgesys, pažeidžiantis kelių eismo taisykles“), maďarskom („olyan magatartás, amely sérti a közúti közlekedés szabályait“) alebo tiež slovenskom jazyku („správanie porušujúce pravidlá cestnej premávky“) tak odkazujú na správanie porušujúce pravidlá alebo predpisy v oblasti cestnej premávky.

61. Po druhé poukazujem na to, že francúzska jazyková verzia článku 5 ods. 1 tridsiatej tretej zarážky rámcového rozhodnutia 2005/214 má svoj pôvod v znení použitom v článku 1 dohody o spolupráci v konaniach o dopravných priestupkoch a s tým súvisiacom vykonaní uložených peňažných trestov, schválenej 28. apríla 1999 výkonným výborom [33], ktorá sa stala súčasťou schengenského acquis. [34]

62. Článok 1 tejto dohody definuje „dopravný priestupok“ ako „*správanie porušujúce pravidlá cestnej premávky*, ktoré sa považuje za trestný čin alebo správny priestupok, vrátane porušenia predpisov vzťahujúcich sa na obdobia jazdy a odpočinku a nariadení o nebezpečnom náklade“ [35]. Talianska, poľská a slovinská verzia sa nelíšia od ostatných jazykových verzií článku 1 uvedenej dohody a definujú dopravný priestupok ako skutok alebo správanie porušujúce pravidlá cestnej premávky. [36]

63. Z toho vyvodzujem, že keď normotvorca Únie v článku 5 ods. 1 tridsiatej tretej zarážke rámcového rozhodnutia 2005/214 použil pojem „správanie porušujúce pravidlá cestnej premávky“, mal v úmysle zahrnúť „dopravné priestupky“.

64. Tento záver napokon potvrdzuje aj znenie odôvodnenia 4 rámcového rozhodnutia 2005/214, v ktorom tento normotvorca uvádza, že toto rámcové rozhodnutie „by sa malo vzťahovať aj na peňažné sankcie uložené za *dopravné priestupky*“ [37].

65. Nesúhlasím teda s názorom, ktorý vyjadrila maďarská vláda vo svojich pripomienkach a podľa ktorého je v podstate potrebné obmedziť správanie uvedené v článku 5 ods. 1 tridsiatej tretej zarážke rámcového rozhodnutia 2005/214 na také správanie, ktoré ohrozuje bezpečnosť cestnej

[31] Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

[32] Francúzska verzia oddielu g) bodu 3 osvedčenia uvedeného v prílohe rámcového rozhodnutia 2005/214 tiež uvádza „konanie zakladajúce porušenie pravidiel cestnej premávky“ („conduite contraire au code de la route“).

[33] Ú. v. ES L 239, 2000, s. 428; Mim. vyd. 19/002, s. 390.

[34] Pozri v tejto súvislosti JEKEWITZ, J.: L'initiative de la République fédérale d'Allemagne relative à la coopération dans le cadre des procédures relatives aux infractions routières et à l'exécution des sanctions pécuniaires y relatives. In: *La reconnaissance mutuelle des décisions judiciaires pénales dans l'Union européenne*. Bruxelles: Éditions de l'Université de Bruxelles, 2001, s. 133 – 139, osobitne s. 137.

[35] Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

[36] Talianske znenie uvádza „Atto contrario alle norme che regolano la circolazione stradale“, poľské „Zachowanie naruszające przepisy o ruchu drogowym“ a slovinské „vedenje, s katerim se krši prometne predpise“.

[37] Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

premávky. Znenie použité tak v tomto článku, ako aj v odôvodnení 4 tohto rámcového rozhodnutia jasne preukazuje vôľu normotvorcu Únie neobmedziť vecnú pôsobnosť uvedeného článku len na porušenie pravidiel alebo noriem bezpečnosti cestnej premávky, ako je to v rámci smernice 2015/413, ale skôr rozšíriť túto vecnú pôsobnosť na všetky pravidlá upravujúce cestnú premávku bez ohľadu na povahu predpisov, v ktorých sú tieto pravidlá upravené.

66. Toto znenie umožňuje zohľadniť rôznorodosť vnútroštátnych právnych úprav týkajúcich sa cestnej premávky v Únii tak z hľadiska formy, ako aj obsahu.

67. Pokiaľ ide o formu, pravidlá týkajúce sa cestnej premávky nie sú nevyhnutne obsiahnuté v osobitnom predpise, ako je zákon o cestnej premávke,[38] ale môžu byť kodifikované v rôznych zákonoch a právnych predpisoch, ako je to v Nemecku.[39]

68. Pokiaľ ide o obsah, pravidlá cestnej premávky sa v jednotlivých členských štátoch značne líšia, a to napriek harmonizácii vykonanej medzinárodnými dohodami.[40] Jednoducho možno konštatovať, že dopravné značky, požiadavky na získanie vodičského preukazu,[41] obmedzenia rýchlosti alebo tiež povolené hladiny alkoholu v krvi sa môžu v jednotlivých členských štátoch líšiť.[42] EHSV uviedol, že „hoci existujú významné rozdiely práve v spôsobe, akým sú formulované základné pravidlá premávky, je dokonca ešte vážnejšia skutočnosť, že tieto pravidlá sa interpretujú a uplatňujú v rôznych členských štátoch odlišne. Nie je tomu tak len preto, že ľudia odlišne nazerajú na nedodržiavanie týchto pravidiel, ale aj preto, že sankcie za dopravné priestupky sa tiež výrazne líšia“[43]. V tomto kontexte Súdny dvor v rozsudku z 5. decembra 2019, Centraal Justitieel Incassobureau (Uznávanie a výkon peňažných sankcií)[44], pripomenul, že porušenia týkajúce sa „správania porušujúceho pravidlá cestnej premávky“ nie sú predmetom jednotného zaobchádzania v rôznych členských štátoch Európskej únie, pretože niektoré členské štáty ich kvalifikujú ako správne delikty, zatiaľ čo iné ich považujú za trestné činy.[45]

[38] V Belgicku nemá táto právna úprava formu zákona, ale je definovaná kráľovským nariadením, ktorým sa ustanovujú všeobecné predpisy o dopravnej polícii a používaní verejných komunikácií (arrêté royal portant règlement général sur la police de la circulation routière et de l'usage de la voie publique) z 1. decembra 1975 (*Moniteur belge* z 9. decembra 1975, s. 15627), naposledy zmeneným nariadením flámskej vlády z 15. januára 2021 (*Moniteur belge* zo 4. februára 2021, s. 8401).

[39] V Nemecku sú dopravné predpisy upravené vo viacerých zákonoch, najmä Straßenverkehrsgesetz (zákon o cestnej premávke) z 3. mája 1909, v znení uverejnenom 5. marca 2003 (BGBl. 2003 I, s. 310, korigendum s. 919), naposledy zmenený zákonom z 26. novembra 2020 (BGBl. 2020 I, s. 2575), a Straßenverkehrs-Ordnung (pravidlá cestnej premávky) zo 6. marca 2013 (BGBl. 2013 I, s. 367), naposledy zmenené vyhláškou z 18. decembra 2020 (BGBl. 2020 I, s. 3047), ktoré obsahujú základné pravidlá cestnej premávky, ako aj Personenbeförderungsgesetz (zákon o osobnej doprave) z 21. marca 1961 v znení uverejnenom 8. augusta 1990 (BGBl. 1990 I, s. 1690), naposledy zmenený zákonom z 3. decembra 2020 (BGBl. 2020 I, s. 2694), a Straßenverkehrs-Zulassungs-Ordnung (pravidlá evidencie vozidiel určených na cestnú premávku) z 26. apríla 2012 (BGBl. 2012 I, s. 679), naposledy zmenené vyhláškou z 26. novembra 2019 (BGBl. 2019 I, s. 2015), ktoré upravujú postup evidencie, ako aj povinné poistenie a obsahujú základné predpisy týkajúce sa výroby a používania vozidiel.

[40] Pozri najmä Medzinárodný dohovor o automobilovej doprave podpísaný v Paríži 24. apríla 1926, Dohovor o cestnej premávke podpísaný 19. septembra 1949 v Ženeve a Dohovor o cestnej premávke podpísaný vo Viedni 8. novembra 1968. Pozri v tejto súvislosti stanovisko EHSV k európskym pravidlám cestnej premávky (bod 3).

[41] Pozri stanovisko EHSV k európskym pravidlám cestnej premávky (bod 4).

[42] Pokiaľ ide napríklad o podmienky zákazu riadenia motorových vozidiel alebo odobratia vodičského preukazu, pozri najmä rozsudky zo 7. júna 2012, Vinkov (C-27/11, EU:C:2012:326), a z 23. apríla 2015, Aykul (C-260/13, EU:C:2015:257).

[43] Stanovisko EHSV k európskym pravidlám cestnej premávky (bod 4.5).

[44] C-671/18, EU:C:2019:1054.

[45] Pozri rozsudok z 5. decembra 2019, Centraal Justitieel Incassobureau (Uznávanie a výkon peňažných sankcií) (C-671/18, EU:C:2019:1054, bod 48 a citovaná judikatúra). Pozri tiež návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Bot vo veci Komisia/Parlament a Rada (C-43/12, EU:C:2013:534, bod 38), v ktorých uviedol, že keďže znaky skutkových podstát dopravných deliktov upravených v smernici Európskeho parlamentu a Rady 2011/82/EÚ z 25. októbra 2011, ktorou sa zjednodušuje cezhraničná výmena informácií o deliktoch na úseku bezpečnosti cestnej premávky (Ú. v. EÚ L 288, 2011, s. 1), ktorú nahradila smernica 2015/413, nie sú na úrovni Únie harmonizované, určujú ich členské štáty spolu so sankciami, ktoré sa na tieto delikty uplatňujú.

69. Pravidlá cestnej premávky upravujú používanie verejných komunikácií a ich dopravné značenie, povinnosti vlastníkov vozidiel (postup evidencie, uzatvorenie poistenia zodpovednosti za škodu, atď.) a vodičov (držba vodičského preukazu, dodržiavanie pravidiel týkajúcich sa dopravného značenia a bezpečnosti cestnej premávky, atď.), ako aj sankcie uplatniteľné v prípade porušenia týchto povinností. Pojem „správanie porušujúce pravidlá cestnej premávky“ použitý v článku 5 ods. 1 tridsiatej tretej zarážke rámcového rozhodnutia 2005/214 môže teda zahŕňať množstvo foriem konania a rovnaké množstvo trestných činov a deliktov, ktorých znaky skutkovej podstaty sa môžu v jednotlivých členských štátoch líšiť.

70. Aj keď teda maďarská vláda vo svojich pripomienkach tvrdí, že príslušný orgán štátu pôvodu je povinný uplatňovať právo, ako aj vykladať a kvalifikovať konanie patriace do kategórií trestných činov alebo deliktov uvedených v článku 5 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2005/214 čo najreštriktívnejšie, nič to nemení na skutočnosti, že pravidlá cestnej premávky, na ktoré odkazuje normotvorca Únie v článku 5 ods. 1 tridsiatej tretej zarážke tohto rámcového rozhodnutia, majú veľmi širokú pôsobnosť. Pojem „pravidlá cestnej premávky“ sa líši od iných pojmov uvedených v tom istom článku, ktoré odkazujú na konkrétne formy konania, ako je organizovaná lúpež, nedovolené obchodovanie s ľudskými orgánmi, podvodné konanie alebo tiež nezákonné ovládnutie lietadla.

71. V tomto kontexte si myslím, že povinnosť vlastníka vozidla identifikovať osobu podozrivú zo zodpovednosti za spáchanie dopravného priestupku patrí medzi pravidlá cestnej premávky a porušenie tejto povinnosti spadá do vecnej pôsobnosti článku 5 ods. 1 tridsiatej tretej zarážky rámcového rozhodnutia 2005/214.

72. V prejednávanej veci je cieľom právnej úpravy stanovenej v § 103 KFG 1967 vymedziť „Povinnosti držiteľa osvedčenia o evidencii vozidla alebo prívesu“. Inak povedané, vlastník vozidla je povinný prispieť k stotožneniu vodiča práve z dôvodu svojho postavenia ako vlastníka tohto vozidla, ktoré bolo identifikované ako vozidlo zapojené do spáchania dopravného priestupku. Z § 134 ods. 1 KFG 1967, ktorý upravuje „trestnoprávne ustanovenia“, vyplýva, že ten, kto poruší túto povinnosť, dopustí sa správneho deliktu a potrestá sa pokutou a v prípade jej nevymožiteľnosti odňatím slobody. Výška pokuty uloženej v prejednávanej veci je vyššia ako limit stanovený v článku 7 ods. 2 písm. h) rámcového rozhodnutia 2005/214.

73. Podobná povinnosť existuje aj v iných členských štátoch, napríklad vo Francúzsku[46] alebo v Belgicku.[47]

74. Ako zdôrazňuje rakúska vláda vo svojich pripomienkach, cieľom identifikácie vodiča vozidla je zaručiť poriadok a kontrolu cestnej premávky. Táto povinnosť podľa môjho názoru sleduje rovnaký cieľ, aký sleduje povinnosť vlastníka vozidla pripevniť na svoje vozidlo tabuľku s evidenčným číslom, ktorá má preukazovať jeho totožnosť.

75. Táto identifikácia je nevyhnutná na účely vzniku zodpovednosti vlastníka vozidla za škodu alebo trestnoprávnej zodpovednosti vodiča. Na základe zásady osobnosti trestov má trestnoprávnu zodpovednosť za trestné činy alebo priestupky spáchané pri vedení vozidla len vodič. Je teda potrebné menovite ho identifikovať na účely pripísania zodpovednosti za spáchanie

[46] Pozri článok L121-6 Code de la route (pravidlá cestnej premávky), ktorý zavádza delikt neoznámenia vodiča vozidla, ak je vlastníkom vozidla právnická osoba.

[47] Pozri článok 67a loi relative à la police de la circulation routière (zákon o dopravnej polícii) zo 16. marca 1968 (*Moniteur belge* z 27. marca 1968, s. 3146), zmeneného zákonom z 8. mája 2019 (*Moniteur belge* z 22. augusta 2019, s. 80518), ktorý je súčasťou hlavy V nazvanej „Trestné konanie, platobný príkaz a občianskoprávne súdne konanie“, konkrétne kapitoly IVa nazvanej „Identifikácia páchateľa“.

dopravného priestupku a uloženia sankcie. Ako vyplýva z opatrení prijatých v rámci smernice 2015/413, táto identifikácia má podstatný význam, ak sa spáchaný skutok týka niektorých dopravných priestupkov, medzi ktoré patrí prekročenie najvyššej dovolenej rýchlosti, vedenie vozidla pod vplyvom alkoholu alebo nezastavenie na červený svetelný signál na semafore.[48] Ako uvádza rakúska vláda vo svojej odpovedi na otázky Súdneho dvora, v prejednávanej veci je vodič podozrivý zo spáchania dopravného priestupku prekročenia najvyššej dovolenej rýchlosti v zmysle článku 2 písm. a) tejto smernice. Je potrebné uviesť, že Súdny dvor v rozsudku zo 4. marca 2020, Bank BGŻ BNP Paribas[49], rozhodol, že ustanovenia smernice 2015/413 stanovujú, že členské štáty musia v duchu lojálnej spolupráce uľahčiť cezhraničnú výmenu informácií týkajúcich sa dopravných deliktov súvisiacich s bezpečnosťou cestnej premávky, aby sa uľahčilo uloženie sankcií, ak k uvedeným priestupkom došlo v inom členskom štáte, než je členský štát, v ktorom bolo predmetné vozidlo registrované, a prispieť tak k dosiahnutiu cieľa sledovaného touto smernicou, ktorým je zabezpečiť vysokú úroveň ochrany všetkých účastníkov cestnej premávky v Únii.[50] Súdny dvor rozhodol, že na tieto účely cezhraničná výmena informácií znamená, že údaje poskytnuté členským štátom registrácie, v tomto prípade vykonávajúcim štátom, umožňujú identifikovať nielen registrovaného držiteľa vozidla, ale aj osobu, ktorá je za toto vozidlo zodpovedná podľa vnútroštátneho práva v prípade dopravných priestupkov, na účely uľahčenia výkonu prípadných peňažných sankcií.[51]

76. Táto povinnosť identifikácie vodiča okrem toho umožňuje vyriešiť aj praktické a technické ťažkosti špecifické konkrétne pre oblasť cestnej premávky. Pripísanie zodpovednosti za spáchanie dopravného priestupku totiž spôsobuje ťažkosti v závislosti od povahy porušenia alebo použitého spôsobu kontroly.

77. Dopravné priestupky sú špecifické tým, že pre policajné orgány je často zložité s istotou identifikovať vodiča bez priameho kontaktu s ním, najmä ak k zisteniu priestupku dochádza bez prítomnosti vodiča, ako v prípade neoprávneného parkovania, a dokonca aj vtedy, keď vodiča automaticky zaznamenajú kamery, ako napríklad v prípade prekročenia najvyššej dovolenej rýchlosti, ktoré viedlo ku konaniu v prejednávanej veci.[52] Táto skutočnosť viedla niektoré členské štáty, ako napríklad Francúzsko, k stanoveniu domnienky zodpovednosti voči držiteľovi osvedčenia o evidencii vozidla za porušenia predpisov o parkovaní vozidiel alebo o úhrade mýta, ktoré sa trestajú len pokutou.[53]

78. Povinnosť vlastníka vozidla identifikovať vodiča, ktorý viedol toto vozidlo v čase spáchania dopravného priestupku, je teda nástrojom, ktorý umožňuje členským štátom skvalitniť prostriedky, ktoré majú k dispozícii počas vyšetrovania takéhoto priestupku, pomocou získania informácií potrebných na identifikáciu páchateľa tohto priestupku, a teda na jeho penalizáciu.

79. Z týchto skutočností vyplýva, že porušenie tejto povinnosti predstavuje delikt, ktorý sa vyznačuje vlastným cieľom a znakmi skutkovej podstaty a nemožno ho kvalifikovať ako „vedľajší delikt“, ako to tvrdí maďarská vláda.

[48] Povinnosť, o ktorú ide vo veci samej, vzniká bez ohľadu na povahu spáchaného dopravného priestupku, pričom rakúsky zákonodarca odkazuje na totožnosť osoby, ktorá v určitom čase „viedla“ alebo „zaparkovala“ vozidlo.

[49] C-183/18, EU:C:2020:153.

[50] Pozri rozsudok zo 4. marca 2020, Bank BGŻ BNP Paribas (C-183/18, EU:C:2020:153, bod 54).

[51] Pozri rozsudok zo 4. marca 2020, Bank BGŻ BNP Paribas (C-183/18, EU:C:2020:153, bod 55).

[52] Pozri tretie odôvodnenie dohody citovanej v bode 61 vyššie.

[53] Pozri článok L121-2 Code de la route.

80. Tento výklad potvrdzuje aj znenie dohody z 11. októbra 2012 o uľahčení cezhraničnej penalizácie dopravných priestupkov, ktorú podpísali Bulharská republika, Chorvátska republika, Maďarsko a Rakúska republika [54]. Spresňujem, že podľa článku 18 rámcového rozhodnutia 2005/214 toto rozhodnutie nebráni uplatňovaniu tejto dohody, ak umožňuje ísť nad rámec predpisov stanovených týmto rozhodnutím a pomáha ďalej zjednodušiť alebo uľahčiť postupy vykonávania peňažných sankcií. Je pravda, ako uviedla rakúska vláda, že uvedená dohoda nie je uplatniteľná *ratione temporis* na prejednávanú vec, keďže vo vzťahu k Rakúskej republike nadobudla účinnosť 28. augusta 2018. Jej ustanovenia však považujem za zaujímavé. V tomto prípade sú totiž tak štát pôvodu, ako aj vykonávajúci štát zmluvnými stranami dohody, ktorej konkrétnym cieľom je podľa jej článku 6 ods. 1 zaviesť spoluprácu na účely cezhraničného výkonu peňažných sankcií uložených za spáchanie dopravných priestupkov.

81. Podľa článku 1 ods. 1 dohody z 11. októbra 2012 pritom „dopravné priestupky“ zahŕňajú nielen skutky súvisiace s bezpečnosťou cestnej premávky uvedené v článku 2 smernice 2015/413 [55], ale aj skutky súvisiace s *nedostatkom spolupráce* držiteľa alebo vlastníka vozidla alebo akejkoľvek inej osoby podozrivej zo spáchania dopravného priestupku, ak sú tieto skutky upravené právom štátu, na území ktorého bol daný skutok spáchaný. Z článku 1 ods. 2 tejto dohody tak vyplýva, že spolupráca zavedená zmluvnými štátmi sa vzťahuje aj na výkon peňažných sankcií uložených najmä z dôvodu nespolupráce vlastníka vozidla, ktoré bolo zapojené do spáchania dopravného priestupku.

82. V prospech mnou navrhovaného výkladu hovorí aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva. V rozsudku Weh v. Rakúsko [56] totiž tento súd v oblasti dopravných priestupkov jasne rozlišoval medzi sankciou uloženou vlastníkovi vozidla, ktorý neoznámil totožnosť vodiča zodpovedného za spáchanie dopravného priestupku v rozpore s povinnosťou, ktorá mu vyplýva z § 103 ods. 2 KFG 1967, a sankciou, ktorá mu môže byť uložená za spáchanie dopravného priestupku.

83. Pri súčasnom stave práva Únie sa preto domnievam, že povinnosť, o akú ide v prejednávanej veci, v rámci ktorej je vlastník vozidla povinný oznámiť totožnosť vodiča podozrivého zo spáchania dopravného priestupku, je pravidlom cestnej premávky v zmysle článku 5 ods. 1 tridsiatej tretej zarážky rámcového rozhodnutia 2005/214 a porušenie tejto povinnosti spadá do pojmu „správanie porušujúce pravidlá cestnej premávky“ v zmysle tohto ustanovenia.

84. Tento záver potvrdzuje aj účel rámcového rozhodnutia 2005/214.

2. Cieľ rámcového rozhodnutia 2005/214

85. Cieľom rámcového rozhodnutia 2005/214 je umožniť účinnejšiu penalizáciu trestných činov a deliktov, okrem iného aj dopravných, zavedením mechanizmu spolupráce medzi príslušnými vnútroštátnymi orgánmi v oblasti presadzovania práva.

[54] Ďalej len „dohoda z 11. októbra 2012“.

[55] V nadväznosti na zrušenie smernice 2011/82, o ktorom rozhodol Súdny dvor v rozsudku zo 6. mája 2014, Komisia/Parlament a Rada (C-43/12, EU:C:2014:298), z dôvodu nesprávneho právneho základu, bola táto smernica nahradená smernicou 2015/413, ktorej obsah je totožný so smernicou 2011/82.

[56] Rozsudok ESĽP, 8. apríla 2004, Weh v. Rakúsko, CE:ECHR:2004:0408JUD003854497, § 52 až 56. Pozri tiež rozsudok ESĽP, 24. marca 2005, Rieg v. Rakúsko, CE:ECHR:2005:0324JUD006320700, § 31 a 32.

86. Z odôvodnení 2 a 4 rámcového rozhodnutia 2005/214 vyplýva, že cieľom spolupráce, ktorú zavádza, je umožniť lepší výkon peňažných sankcií uložených vlastníkom vozidiel registrovaných v inom členskom štáte za spáchanie dopravných priestupkov. Tieto priestupky majú cezhraničný rozmer a môžu byť obzvlášť závažné. Cieľom je teda zabezpečiť účinnejšiu penalizáciu uvedených priestupkov, ktorá má svojím odradzujúcim účinkom zároveň podnecovať vodičov k dodržiavaniu pravidiel cestnej premávky členských štátov, ktorými prechádzajú.

87. V tomto kontexte vylúčenie takého deliktu, o aký ide v prejednávanej veci, ktorý sa týka porušenia povinnosti identifikácie vodiča podozrivého zo zodpovednosti za spáchanie dopravného priestupku, z dopravných trestných činov a deliktov uvedených v článku 5 ods. 1 tridsiatej tretej zarážke rámcového rozhodnutia 2005/214, podľa môjho názoru ohrozuje dosiahnutie tohto cieľa.

88. Takéto vylúčenie by totiž mohlo zbaviť príslušný orgán štátu pôvodu možnosti sankcionovať vlastníka vozidla, ak je toto vozidlo registrované v inom členskom štáte. To by viedlo k porušeniu rovnosti zaobchádzania, ale najmä by to malo za následok zbavenie príslušného orgánu štátu pôvodu možnosti stíhať a sankcionovať vodičov vozidiel registrovaných v inom členskom štáte, ktorí sa dopustili dopravného priestupku na území štátu pôvodu, hoci títo vodiči môžu predstavovať riziko pre ostatných účastníkov cestnej premávky v Únii.

89. Je pravda, že delikt týkajúci sa porušenia povinnosti identifikácie vodiča, o aký ide v prejednávanej veci, predstavuje na prvý pohľad menej závažný skutok, keďže nespôsobuje materiálne škody ani nemá za následok obete cestnej premávky. Jeho kumulatívny účinok na celom území Únie sa mi však zdá byť veľmi závažný a jeho sankcionovanie zásadné na účely zabezpečenia dodržiavania pravidiel cestnej premávky v priestore bez vnútorných hraníc. Predmetná povinnosť identifikácie sa totiž uplatňuje bez ohľadu na povahu dopravného priestupku, ktorého sa dopustil vodič vozidla. Môže ísť o menej závažný dopravný priestupok, ako napríklad neoprávnené parkovanie, hoci pokiaľ ide o takýto priestupok, normotvorca Únie stanovil, že príslušný orgán vykonávajúceho štátu môže odmietnuť uznať alebo vykonať rozhodnutie, ak je peňažná sankcia nižšia než 70 eur.[57] Môže tiež ísť o závažnejší priestupok, akým je nezastavenie na červený svetelný signál na semafore alebo prekročenie najvyššej dovolenej rýchlosti, ktoré viedlo ku konaniu v prejednávanej veci. Takéto správanie je pritom odrazom každodenných skúseností zažívaných na celom území Únie. Zbavenie štátu pôvodu prostriedkov na stíhanie a sankcionovanie takéhoto konania z dôvodu, že dotknuté vozidlo je zaregistrované v inom členskom štáte, sa mi zdá byť nezlučiteľné s vôľou normotvorcu Únie vytvoriť priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti založený na justičnej spolupráci medzi členskými štátmi.

90. Vzhľadom na všetky tieto skutočnosti navrhujem, aby Súdny dvor rozhodol, že článok 5 ods. 1 tridsiata tretia zarážka rámcového rozhodnutia 2005/214 sa má vykladať v tom zmysle, že trestný čin alebo delikt týkajúci sa „správania porušujúceho pravidlá cestnej premávky“ zahŕňa konanie, v rámci ktorého vlastník vozidla odmietne identifikovať vodiča, ktorý je podozrivý zo zodpovednosti za spáchanie dopravného priestupku.

[57] Podľa článku 7 ods. 2 písm. h) rámcového rozhodnutia 2005/214 príslušný orgán vykonávajúceho štátu môže tiež odmietnuť uznať a vykonať rozhodnutie, ak sa zistí, že peňažná sankcia je nižšia než 70 eur alebo ekvivalent tejto sumy.

V. Návrh

91. Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na prejudiciálne otázky, ktoré položil Zalaegerszegi Járásbíróság (Okresný súd Zalaegerszeg, Maďarsko), takto:

1. Článok 7 ods. 1 rámcového rozhodnutia Rady 2005/214/SVV z 24. februára 2005 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na peňažné sankcie sa má vykladať v tom zmysle, že príslušný orgán vykonávajúceho členského štátu môže odmietnuť uznať a vykonať rozhodnutie, ak skutok, ako je vymedzený v práve štátu pôvodu, nepatrí medzi trestné činy alebo delikty, resp. kategórie trestných činov alebo deliktov, na ktoré odkazuje príslušný orgán štátu pôvodu v osvedčení pripojenom k tomuto rozhodnutiu na účely uplatnenia článku 5 ods. 1 tohto rámcového rozhodnutia.

   Príslušný orgán vykonávajúceho štátu môže odmietnuť uznať a vykonať uvedené rozhodnutie len v rozsahu, v akom konzultačný postup, ktorý predtým uplatnil na základe článku 7 ods. 3 uvedeného rámcového rozhodnutia, neumožnil napraviť vadu, ktorou je toto rozhodnutie poznačené.

2. Článok 5 ods. 1 tridsiata tretia zarážka rámcového rozhodnutia 2005/214 sa má vykladať v tom zmysle, že trestný čin alebo delikt týkajúci sa „správania porušujúceho pravidlá cestnej premávky“ zahŕňa konanie, v rámci ktorého vlastník vozidla odmietne identifikovať vodiča, ktorý je podozrivý zo zodpovednosti za spáchanie dopravného priestupku.